

Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi terveydenhuoltolain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi valtion koulutuskorvauksen maksamista koskevia säännöksiä siten, että valtion korvausta erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutukseen maksettaisiin jatkossa myös yliopistoille.

Esitys liittyy valtion vuoden 2017 täydentävään talousarvioesitykseen ja on tarkoitettu käsiteltäväksi sen yhteydessä.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan 1 päivänä tammikuuta 2017.

SISÄLLYS

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ.....	1
SISÄLLYS.....	2
PERUSTELUT	3
1 Johdanto	3
2 Nykytila.....	3
3 Ehdotetut muutokset	5
4 Esityksen vaikutukset.....	6
4.1 Taloudelliset vaikutukset	6
4.2 Muut vaikutukset.....	6
5 Asian valmistelu.....	7
6 Riippuvuus muista esityksistä.....	7
7 Voimaantulo.....	7
LAKIEHDOTUS	8
Laki terveydenhuoltolain muuttamisesta	8
LIITE	10
RINNAKKAISTEKSTI.....	10
Laki terveydenhuoltolain muuttamisesta	10

PERUSTELUT

1 Johdanto

Erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen ohjausvastuu siirtyi helmikuun alusta 2015 alkaen opetus- ja kulttuuriministeriöltä sosiaali- ja terveysministeriölle. Siirron yhteydessä jätettiin työryhmäraportti koulutuksen kehittämissuunnista. Raportin esitysten mukaan yliopiston roolia erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen sisältö- ja laatukysymyksissä tulisi vahvistaa. Lisäksi erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen järjestäminen on helmikuusta 2015 alkaen ollut yliopistojen lakisääteinen tehtävä, johon sosiaali- ja terveysministeriön tulee osoittaa rahoitus. Tämän toteuttamiseksi erikoistumiskoulutuksen koulutuskorvaus laajennettaisiin koskemaan myös yliopistoja.

2 Nykytila

Terveystieteiden opetus- ja tutkimustoiminnan järjestämisestä säädetään terveydenhuoltolain 7 luvussa. Sen mukaan sairaanhoitopiirin kuntayhtymälle, jossa on yliopistollinen sairaala, korvataan valtion varoista kustannuksia, jotka aiheutuvat lääkärin ja hammaslääkärin perus- ja erikoistumiskoulutuksesta. Peruskoulutuksen korvaus lasketaan lääkärin ja hammaslääkärin koulutuksen aloittaneiden opiskelijoiden lukumäärän ja suoritettujen tutkintojen lukumäärän keskiarvon perusteella. Erikoistumiskoulutuksen korvaus perustuu suoritettujen koulutusten lukumäärään ja koulutuksesta määrättyyn korvaukseen.

Suoritettujen koulutusten lukumäärään perustuvaa koulutuskorvausta ei kuitenkaan suoriteta terveydenhuollon erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkäritutkinnosta eikä liikuntalääketieteen, työterveyshuollon ja yleislääketieteen erikoislääkärin koulutuksista. Jos tällaista koulutusta annetaan yliopistollisessa sairaalassa, sitä ylläpitävälle kuntayhtymälle suoritetaan valtion varoista korvausta koulutuksesta aiheutuviin kustannuksiin toteutuneiden koulutuskurssien määrän perusteella.

Terveystieteidenlaki sisältää myös säännökset siitä, miten koulutuksesta aiheutuneet kustannukset korvataan sekä perus- että erikoistumiskoulutuksen osalta muulle terveydenhuollon toimintayksikölle kuin yliopistolliselle sairaalalle.

Koulutuskorvausten suuruudet määritellään vuosittain annettavalla valtioneuvoston asetuksella. Aluehallintovirastot maksavat korvaukset hakemuksesta.

Erikoislääkärikoulutus oli vuodesta 1986 ja erikoishammaslääkärikoulutus vuodesta 1984 yliopistojen tutkintomuotoista koulutusta. Valtioneuvoston asetus erikoislääkärin ja erikoishammaslääkärin tutkinnoista (420/2012) sisälsi säännökset yliopistolaissa (558/2009) tarkoitettuihin yliopistoihin suoritettavista erikoislääkärin ja erikoishammaslääkärin tutkinnoista, jotka olivat yliopistojen ammatillisia jatkokutkintoja. Koulutusvastuun tarkemmasta jakautumisesta yliopistojen kesken ja koulutusohjelmista sekä siitä, mitä koulutusohjelmia kussakin yliopistossa on, säädettiin yliopiston esityksestä opetusministeriön asetuksella. Kyseinen valtioneuvoston asetus erikoislääkärin ja erikoishammaslääkärin tutkinnoista kumottiin 1 päivänä helmikuuta 2015.

Valtioneuvosto päätti 15 päivänä joulukuuta 2011 hyväksyessään Koulutuksen ja tutkimuksen kehittämissuunnitelman 2011–2016 siirtää erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen ohjauksen opetus- ja kulttuuriministeriöstä sosiaali- ja terveysministeriöön sekä selkeyttää koulutuksen rahoitusta osana lääkäreiden ja hammaslääkäreiden valtion koulutuskorvausrahoi-

tuksen uudistamista, jotta sosiaali- ja terveysministeriön mahdollisuudet ohjata erikoistumiskoulutusta ja sen mitoitus vahvistuvat. Erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen ohjauksen siirtoa valmisteltiin sosiaali- ja terveysministeriön ja opetus- ja kulttuuriministeriön asettamassa työryhmässä.

Erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutus ei ole enää helmikuun alusta 2015 lähtien ollut tutkintoon johtavaa koulutusta. Nykyisin erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksesta säädetään terveydenhuollon ammattihenkilöistä annetussa laissa (559/1994) sekä sen nojalla annetussa sosiaali- ja terveysministeriön asetuksessa (56/2015), jonka sisältö vastaa aikaisempaa valtioneuvoston asetusta erikoislääkärin ja erikoishammaslääkärin tutkinnoista. Muutokset tulivat voimaan 1 päivänä helmikuuta 2015.

Opetus- ja kulttuuriministeriö on aikaisemmin rahoittanut erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutusta osana yliopiston perusrahoitusta. Opetus- ja kulttuuriministeriön yliopistoille myöntämässä rahoituksessa ei kuitenkaan ole ollut laskennallisena elementtinä erikoistumiskoulutusta. Lääketieteen tutkinto-ohjelmien saama kallisalakompensatio ei myöskään ole perustunut erikoistumiskoulutusvelvollisuuteen. Rahoitus tulee pääasiassa tohtorin tutkinnoista, perustutkinnoista, julkaisuista ja täydentävästä rahoituksesta.

Erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen järjestämisessä yliopistojen tehtävänä on vastata koulutuksen sisällöstä ja laadusta koulutuksen valtakunnallisen ohjausvastuun ollessa sosiaali- ja terveysministeriöllä ja sen asettamalla Terveydenhuollon ammattihenkilöiden neuvottelukunnan yhteydessä toimivalla Erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen sekä yleislääketieteen erityiskoulutuksen koordinaatiojaostolla. Käytännössä erikoistuminen tapahtuu palvelujärjestelmässä työskentelemällä erikoistuvan lääkärin tai hammaslääkärin virassa tai muissa vastaavissa tehtävissä.

Erikoistumisopintojen järjestämisvastuuseen kuuluen yliopistot vastaavat esimerkiksi erikoistumiskoulutuksen pysyväismääräysten ja opetussuunnitelman valmistelusta, hyväksymisestä ja toimeenpanosta, koulutussuunnitelmien tekemisestä yhdessä erikoistujan kanssa, erikoistujan ohjaamisesta, osaamisen arvioinnista, teoreettisen kurssimuotoisen koulutuksen etukäteishyväksynnästä, jossain määrin teoreettisen kurssimuotoisen koulutuksen järjestämisestä, erikoistumiskoulutukseen kuuluvan lähijohtajakoulutuksen järjestämisestä, erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikuulustelusta (kolmesti vuodessa), tenttikirjallisuuden hankkimisesta yliopiston kirjastoon, koulutuspaikkasopimusten tekemisestä palvelujärjestelmässä olevien koulutuspaikkojen kanssa, kouluttajien hyväksymisestä, hakuneuvonnasta, opiskelijaksi ottamisesta ja opinto-oikeuden myöntämisestä, opintoneuvonnasta, erikoistumiskoulutukseen todistushakemusten tarkistamisesta sekä todistusten myöntämisestä. Jokaisella erikoistumisalalla on yliopiston nimeämä koulutuksen vastuuhenkilö, joka pääsääntöisesti on yliopiston professori tai kliininen opettaja. Koulutuksen vastuuhenkilöllä on erityisesti sairaalaerikoisaloilla lisäksi usein sivuvirka yliopistollisessa sairaalassa.

Vaikka koulutusvastuu on virallisesti yliopistoilla, käytännössä erikoistumiskoulutuksen ohjaaminen tapahtuu tällä hetkellä merkittäviltä osin palvelujärjestelmässä sen ehdoin. Tämän seurauksena koulutus on hajanaista ja koulutusajat pitkiä. Käytännössä koulutus kestää keskimäärin kahdeksasta kymmeneen vuotta lääkäriksi tai hammaslääkäriksi valmistumisten jälkeen koulutusohjelmien pituuksien ollessa hammaslääkärien kahden vuoden työkokemusvaatimus huomioiden viisi tai kuusi vuotta. Tämän lisäksi vastikään sekä alueellisesti että valtakunnallisesti tehtyjen selvitysten mukaan lääkärit ja hammaslääkärit ovat jakautuneet eri erikoisaloille ja eri alueille palvelujärjestelmän kokonaisuuden näkökulmasta epätarkoituksenmukaisella tavalla. Näistä syistä sosiaali- ja terveysministeriössä on tällä hetkellä valmistelus-

sa erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen toimenpideohjelma, jonka tarkoituksena on löytää keinoja koulutuksen parantamiseen.

Tutkintomuotoisuuden poistumisen jälkeen erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutukset ovat yliopistojen tutkintojen jälkeistä ammatillista jatkokoulutusta. Yliopistot vastaavat jatkossakin koulutuksen sisällöstä ja sen kehittamisestä. Tarkoituksena on jatkossa lisätä yliopistojen roolia näissä kysymyksissä, mikä olisi tarkoituksenmukaista toteuttaa koulutusrahoina koulutuksen kautta.

3 Ehdotetut muutokset

Esityksessä ehdotetaan, että lakiin lisättäisiin uusi 59 a § koulutuskorvauksen maksamisesta yliopistolle. Pykälän mukaan erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutusta järjestävälle yliopistolle korvattaisiin valtion varoista korvausta erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksesta aiheutuvista kustannuksista. Erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen korvaus perustuisi koulutuksen suorittaneiden lääkärien ja hammaslääkäreiden lukumäärään ja koulutuksesta määrättyyn korvaukseen.

Sosiaali- ja terveysministeriö on antanut yliopistoille tehtäväksi erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen käytännön toteuttamisen sekä koulutuksen sisältöön ja laatuun liittyvät kysymykset. Yliopistoilla on lakiin perustuva velvoite järjestää erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutusta. Sosiaali- ja terveysministeriön vastuulla on osoittaa yliopistoille tehtävän toteuttamiseen riittävät resurssit, joista esitetään huolehdittavaksi mahdollistamalla valtion koulutuskorvauksen maksaminen myös yliopistoille. Yliopistoilla olisi näin ollen nykyistä parempi mahdollisuus ohjata ja kehittää tällä hetkellä hajanaista ja laadultaan epätasaista lääkäreiden ja hammaslääkäreiden erikoistumiskoulutuksen kokonaisuutta. Tällä hetkellä valmistelussa olevassa erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen toimenpideohjelmassa yliopistojen uusiksi tehtäviksi erikoistumiskoulutuksessa on kaavailtu muun muassa aidon opiskelijavalinnan kehittämistä ja järjestämistä erikoistumiskoulutukseen sekä siihen liittyvää hakuneuvontaa ja uravalinnan ohjausta, valtakunnallisen erikoistumiskoulutuksen laatu- ja seurantajärjestelmän kehittämistä ja käyttöönottoa, erikoistujien osaamisen karttumisen jatkuva arviointia ja dokumentointia sekä yhteistyössä palvelujärjestelmän kanssa erikoistujien niin sanottujen koulutusputkien valmistelua. Näillä toimenpiteillä olisi mahdollista lyhentää tällä hetkellä pitkiä koulutusaikoja ja parantaa koulutuksen sisältöä ja laatua sekä epätasapainossa olevaa erikoislääkäreiden ja erikoishammaslääkäreiden erikoisalakohtaista ja alueellista jakautumista. Nykytilanteeseen verrattuna kyseessä olisi tosiasiallisesti osittainen tehtävänsiirto palvelujärjestelmältä yliopistoille. Tämä olisi myös palvelujärjestelmän etu.

Koulutuskorvausta koskevia pykälä on esitetty jatkossa siirrettäväksi valmistelussa olevaan lakiin sosiaali- ja terveyspalvelujen järjestämisestä. Kyseessä olevan lain valmistelun yhteydessä on tarkoitus uudistaa koko koulutuskorvausjärjestelmä ja muun muassa laajentaa se koskemaan kaikkia sosiaali- ja terveysalan yliopistotasoisia erikoistumiskoulutuksia. Samassa yhteydessä tarkoituksena on laajentaa koulutuskorvausta koskemaan myös yliopistoja. Ottaen huomioon erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen valtakunnallisessa ohjauksessa tapahtuneet muutokset sekä koulutuksen kehittämishaasteet, on kuitenkin tarpeellista tehdä erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutusta koskeva muutos korvauksen maksamisesta yliopistoille jo ennen sosiaali- ja terveyspalvelujen järjestämistä koskevan lain voimaantuloa.

Lisäksi muutoksen johdosta tehtäisiin teknisluonteisia muutoksia 59 §:ään, 63 §:n 1 momenttiin ja 64 §:n 1 momenttiin. Muutokset liittyvät korvausten maksatukseen.

4 Esityksen vaikutukset

4.1 Taloudelliset vaikutukset

Yliopistojen oman arvion mukaan koulutuksesta aiheutuvat kustannukset ovat heille tällä hetkellä noin 10 000—11 000 € /valmistuva erikoislääkäri tai erikoishammaslääkäri. Nämä kustannukset syntyvät erikoistumiskoulutuksen järjestämisestä ja suunnittelusta vastuussa olevien koulutusohjelmien vastuushenkilöiden ja muiden klinisten opettajien palkoista, koulutusten hallinnointiin liittyvistä kustannuksista sekä muista kustannuksista. Koulutuskorvauksen kokonaisuus huomioiden tätä ei ole nykyisellään mahdollista korvata täysimääräisesti. Käytännössä korvaus tulisi olemaan arviolta noin puolet yliopistojen arvioimista kustannuksista, mikä tarkoittaisi arviolta noin 3 % koulutuskorvauksiin varatusta arviomäärärahasta. Lopullinen korvauksen suuruus arvioitaisiin tarkemmin valmisteltaessa vuosittain koulutuskorvauksista annettavaa asetusta keväällä 2017.

Valtion talousarviossa vuodelle 2016 momentilla 33.60.33 (*Valtion korvaus terveydenhuollon yksiköille lääkäri- ja hammaslääkärikoulutuksesta aiheutuviin kustannuksiin* (arviomääräraha)) on varattu määrärahaa 92 570 000 euroa. Vuoden 2017 talousarvioesityksessä momentille 33.60.33 on varattu määrärahaa 94 140 000 euroa.

Yliopistoille maksettava korvaus tehtäisiin siirtona muista erikoistumiskoulutukseen liittyvistä tutkinto- ja kuukausikorvauksista, jolloin sillä ei olisi vaikutusta valtion talousarvioon. Siirto kuitenkin vähentäisi vastaavasti palvelujärjestelmän saamia koulutuskorvauksia, jolloin palvelujärjestelmän tulisi sopeuttaa omaa toimintaansa tämän mukaisesti. Samalla muutoksen myötä yliopistojen rooli erikoistumiskoulutuksen järjestämisessä vahvistuisi ja palvelujärjestelmän ja yliopistojen yhteistyö koulutuksen järjestämisessä parantuisi, jolloin palvelujärjestelmän vastuu erikoistumiskoulutuksen järjestämisessä myös vähenisi.

Sosiaali- ja terveysministeriö valmistelee vuosittain annettavan asetuksen, jossa määritellään kyseisen vuoden korvausten suuruudet, sekä antaa asetuksen mukaisen päätöksen. Nyt esitettävä muutos otettaisiin huomioon vuoden 2017 asetusta ja päätöstä valmisteltaessa.

4.2 Muut vaikutukset

Muutoksen myötä yliopistoilla olisi nykyistä parempi mahdollisuus lähteä kehittämään ja koordinoimaan erikoistumiskoulutuksen sisältöä ja laatua. Tämä näkyisi koulutuksen laadun parantumisena ja osaavampina erikoislääkäreinä ja erikoishammaslääkäreinä. Koulutuksen kestoja olisi mahdollisuus lyhentää nykyisestä noin 8—10 vuodesta lähemmäs tavoiteaikaa, joka on 5—6 vuotta lääkäriksi tai hammaslääkäriksi valmistumisesta. Erikoislääkäreitä ja erikoishammaslääkäreitä olisi näin mahdollista saada nopeammin työelämään tilanteessa, jossa eläköitymisen kiihtyessä on olemassa uhka erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkäripulasta. Yliopistoilla olisi myös paremmat mahdollisuudet ohjata erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen erikoisalakohista ja alueellista tarveperusteista tasapainoa. Tämä kehitys olisi myös palvelujärjestelmän kannalta suotavaa. Kansalaisten näkökulmasta seurauksena olisi erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkäripalvelujen parempi alueellinen saatavuus.

Aluehallintovirastot huolehtivat koulutuskorvauksen maksamisesta. Nyt esitettävän muutoksen myötä aluehallintovirastot maksaisivat jatkossa koulutuskorvausta myös yliopistoille samoin periaattein ja käytännöin kuin tällä hetkellä yliopistollisille sairaaloille. Tältä osin muutos ei olisi merkittävä viranomaisille aiheutuvan työn kannalta.

5 Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu sosiaali- ja terveysministeriössä. Valmistelun aikana on pyydetty lausunnot sairaanhoitopiireiltä, kunnilta, perusterveydenhuollosta vastaavilta kuntayhtymiltä lääkäriskoulutusta antavilta yliopistoilta sekä alan järjestöiltä. Lausuntoja saatiin yhteensä 67 kappaletta. Lausunnonantajista 7 oli ministeriöitä tai valtion virastoja, 8 sairaanhoitopiirejä, 41 kuntia tai kuntayhtymiä, 5 järjestöä ja 6 muita.

Lausunnonantajista 82 prosenttia kannatti erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen koulutuskorvauksen laajentamista koskemaan myös yliopistoja. Samalla myös nähtiin huolenaiheeksi palvelujärjestelmän rahoituksen väheneminen, koska palvelujärjestelmän tehtävät eivät kuitenkaan merkittävästi vähene. Kokonaisuutena arvioiden valtion koulutuskorvauksen määrä koettiin liian pieneksi todellisiin kustannuksiin verrattuna. Lausunnoissa esitettiin myös huoli siitä, että sote-uudistuksen yhteydessä lisättävän valinnanvapauden myötä koulutuksen järjestäminen voi jatkossa heikentää siihen osallistuvien palvelujen tuottajien asemaa kilpailuilla markkinoilla, mikäli koulutuksen järjestämisestä maksettava korvaus ei ole riittävällä tasolla. Opetus- ja kulttuuriministeriön sekä yliopistojen lausunnoissa todettiin, että rahoituksen tulisi vastata suuruudeltaan todellisia kustannuksia, koska yliopistojen saamaa perusrahoitusta ei tulisi käyttää erikoistumiskoulutuksen rahoittamiseen.

Hallituksen esitysluonnoksesta on käyty kuntalain (410/2015) 11 §:n mukainen valtion ja kuntien välinen neuvottelu ja kuntatalouden ja -hallinnon neuvottelukunta on käsitellyt esityksen.

6 Riippuvuus muista esityksistä

Esitys liittyy valtion vuoden 2017 täydentävään talousarvioesitykseen ja on tarkoitettu käsiteltäväksi sen yhteydessä.

7 Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan 1 päivänä tammikuuta 2017.

Edellä esitetyn perusteella annetaan eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

terveydenhuoltolain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan terveydenhuoltolain (1326/2010) 59 §, 63 §:n 1 momentti ja 64 §:n 1 momentti
sekä

lisätään lakiin uusi 59 a § seuraavasti:

59 §

Valtion korvaus koulutuksesta yliopistolliselle sairaalalle

Sairaanhoitopiirin kuntayhtymälle, jossa on yliopistollinen sairaala, korvataan valtion varoista kustannuksia, jotka aiheutuvat lääkärien ja hammaslääkäreiden perus- ja erikoistumiskoulutuksesta. Peruskoulutuksen korvaus lasketaan lääkäri- ja hammaslääkärikoulutuksen aloittaneiden opiskelijoiden lukumäärän ja suoritettujen tutkintojen lukumäärän keskiarvon perusteella. Erikoistumiskoulutuksen korvaus perustuu suoritettujen koulutusten lukumäärään ja koulutuksesta määrättyyn korvaukseen.

Suoritettujen koulutusten lukumäärään perustuvaa koulutuskorvausta ei kuitenkaan suoriteta terveydenhuollon erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksesta eikä liikuntalääketieteen, työterveyshuollon ja yleislääketieteen erikoislääkärin koulutuksesta. Jos tällaista koulutusta annetaan yliopistollisessa sairaalassa, sitä ylläpitävälle kuntayhtymälle suoritetaan valtion varoista korvausta koulutuksesta aiheutuviin kustannuksiin toteutuneiden koulutuskuukausien määrän perusteella.

Kukin lääkäri- tai hammaslääkärikoulutusta antava yliopisto ilmoittaa kalenterivuositain sosiaali- ja terveysministeriölle suoritettujen lääkäri- ja hammaslääkäritutkintojen sekä suoritettujen erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutusten määrän.

59 a §

Koulutuskorvaus yliopistolle

Erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutusta järjestävälle yliopistolle korvataan valtion varoista koulutuksesta aiheutuvia kustannuksia. Erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen korvaus perustuu koulutuksen suorittaneiden lääkäreiden ja hammaslääkäreiden lukumäärään ja koulutuksesta määrättyyn korvaukseen.

63 §

Koulutuskorvauksen ja tutkimusrahoituksen maksaminen

Aluehallintovirasto ja Ahvenanmaan valtionvirasto maksavat valtion koulutuskorvauksen. Tutkintojen ja opinnot aloittaneiden opiskelijoiden määrään perustuva koulutuskorvaus mak-

setaan sairaanhoitopiiriin kuntayhtymälle, jossa on yliopistollinen sairaala, sekä erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutusta järjestävälle yliopistolle ilman eri hakemusta.

64 §

Tietojenantovelvollisuus

Sairaanhoitopiiriin kuntayhtymän, jossa on yliopistollinen sairaala, sekä erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutusta järjestävän yliopiston on annettava sosiaali- ja terveysministeriölle vuosittain seuraavan vuoden kesäkuun loppuun mennessä selvitys siitä, miten se on käyttänyt saamansa koulutuskorvauksen.

Tämä laki tulee voimaan päivänä _____ kuuta 20 ____.

Helsingissä 20 päivänä lokakuuta 2016

Pääministerin sijainen, ulkoasiainministeri

Timo Soini

Sosiaali- ja terveysministeri Pirkko Mattila

*Liite
Rinnakkaisteksti*

Laki

terveydenhuoltolain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan terveydenhuoltolain (1326/2010) 59 §, 63 §:n 1 momentti ja 64 §:n 1 momentti
sekä

lisätään uusi 59 a § seuraavasti:

Voimassa oleva laki

59 §

Valtion korvaus koulutuksesta yliopistolliselle sairaalalle

Sairaanhoitopiirin kuntayhtymälle, jossa on yliopistollinen sairaala, korvataan valtion varoista kustannuksia, jotka aiheutuvat lääkärien ja hammaslääkärien perus- ja erikoistumiskoulutuksesta. Peruskoulutuksen korvaus lasketaan lääkäri- ja hammaslääkärikoulutuksen aloittaneiden opiskelijoiden lukumäärän ja suoritettujen tutkintojen lukumäärän keskiarvon perusteella. Erikoistumiskoulutuksen korvaus perustuu tutkintojen lukumäärään ja tutkinnosta määrättyyn korvaukseen.

Tutkintojen lukumäärään perustuvaa koulutuskorvausta ei kuitenkaan suoriteta terveydenhuollon erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkäritutkinnosta sekä liikuntalääketieteen, työterveyshuollon ja yleislääketieteen erikoislääkärin tutkinnosta. Jos tällaista koulutusta annetaan yliopistollisessa sairaalassa, sitä ylläpitävälle kuntayhtymälle suoritetaan valtion varoista korvausta koulutuksesta aiheutuviin kustannuksiin toteutuneiden koulutuskaukusten määrän perusteella.

Kukin lääkäri- tai hammaslääkärikoulutusta antava yliopisto ilmoittaa kalenterivuositain sosiaali- ja terveysministeriölle suoritettujen lääkäri- ja hammaslääkäritutkintojen määrän.

Ehdotus

59 §

Valtion korvaus koulutuksesta yliopistolliselle sairaalalle

Sairaanhoitopiirin kuntayhtymälle, jossa on yliopistollinen sairaala, korvataan valtion varoista kustannuksia, jotka aiheutuvat lääkärien ja hammaslääkärien perus- ja erikoistumiskoulutuksesta. Peruskoulutuksen korvaus lasketaan lääkäri- ja hammaslääkärikoulutuksen aloittaneiden opiskelijoiden lukumäärän ja suoritettujen tutkintojen lukumäärän keskiarvon perusteella. Erikoistumiskoulutuksen korvaus perustuu *suoritettujen koulutusten* lukumäärään ja *koulutuksesta* määrättyyn korvaukseen.

Suoritettujen koulutusten lukumäärään perustuvaa koulutuskorvausta ei kuitenkaan suoriteta terveydenhuollon erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksesta eikä liikuntalääketieteen, työterveyshuollon ja yleislääketieteen erikoislääkärin *koulutuksesta*. Jos tällaista koulutusta annetaan yliopistollisessa sairaalassa, sitä ylläpitävälle kuntayhtymälle suoritetaan valtion varoista korvausta koulutuksesta aiheutuviin kustannuksiin toteutuneiden koulutuskaukusten määrän perusteella.

Kukin lääkäri- tai hammaslääkärikoulutusta antava yliopisto ilmoittaa kalenterivuositain sosiaali- ja terveysministeriölle suoritettujen lääkäri- ja hammaslääkäritutkintojen *sekä suoritettujen erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutusten* määrän.

Voimassa oleva laki

Ehdotus

59 a §

Koulutuskorvaus yliopistolle

Erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutusta järjestävälle yliopistolle korvataan valtion varoista koulutuksesta aiheutuvia kustannuksia. Erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutuksen korvaus perustuu koulutuksen suorittaneiden lääkärien ja hammaslääkäreiden lukumäärään ja koulutuksesta määrättyyn korvaukseen.

63 §

Koulutuskorvauksen ja tutkimusrahoituksen maksaminen

Aluehallintovirasto ja Ahvenanmaan valti-onvirasto maksavat valtion koulutuskorvauksen. Tutkintojen ja opinnot aloittaneiden opiskelijoiden määrään perustuva koulutuskorvaus maksetaan sairaanhoitopiirin kuntayhtymälle, jossa on yliopistollinen sairaala, ilman eri hakemusta.

—————

63 §

Koulutuskorvauksen ja tutkimusrahoituksen maksaminen

Aluehallintovirasto ja Ahvenanmaan valti-onvirasto maksavat valtion koulutuskorvauksen. Tutkintojen ja opinnot aloittaneiden opiskelijoiden määrään perustuva koulutuskorvaus maksetaan sairaanhoitopiirin kuntayhtymälle, jossa on yliopistollinen sairaala, sekä erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutusta järjestävälle yliopistolle ilman eri hakemusta.

—————

64 §

Tietojenantovelvollisuus

Sairaanhoitopiirin kuntayhtymän, jossa on yliopistollinen sairaala, on annettava sosiaali- ja terveysministeriölle vuosittain seuraavan vuoden kesäkuun loppuun mennessä selvitys siitä, miten se on käyttänyt saamansa koulutuskorvauksen.

—————

64 §

Tietojenantovelvollisuus

Sairaanhoitopiirin kuntayhtymän, jossa on yliopistollinen sairaala, sekä erikoislääkäri- ja erikoishammaslääkärikoulutusta järjestävän yliopiston on annettava sosiaali- ja terveysministeriölle vuosittain seuraavan vuoden kesäkuun loppuun mennessä selvitys siitä, miten se on käyttänyt saamansa koulutuskorvauksen.

—————

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuu-
ta 20 .

—————